

Lieat

TÁC GIẢ MIWASHIBA

Dịch sang tiếng Việt bởi HahaTTpro
Dịch từ bản tiếng Anh của Vgperson *

5th February 2017

---

*<http://vgperson.tumblr.com/post/130927788020/lieat-the-novel-prologues-part-i>

Contents

I	Con rồng ăn "nói dối" và kẻ lừa đảo	3
II	Lời nói đầu	5
III	The Lie-Eating Dragon and the Forgotten-Color Songstress	6
	Ngày 1	6
	Ngày 2	15
	Ngày 3	20
	Day Four	29
	Day Five	29
	Day Six	29
	Day Seven	29
IV	Efina's Investigation	29
V	Certain Dragons' Memorandums	29

I Con rồng ăn "nói dối" và kẻ lừa đảo

Nó không phải là một lời nói dối. Những gì đang xảy ra ngay bây giờ ... không phải bịa đặt.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, mở mắt thêm một lần nữa.

Đó là một bé gái. Với mái tóc vàng mượt mà, và đôi mắt là một sự pha trộn kỳ lạ của màu xanh và màu hồng. Từ này giờ, nó đang trở mắt nhìn xung quanh. Ừm, tôi đoán đó là phản xạ tự nhiên khi xuất hiện một cách đột ngột ở một nơi xa lạ.

"Owie !"

Tôi ném cái khăn tắm cho nó - chắc là ném hơi mạnh - nó kêu lên như thể bị cái khăn hất bay. Tôi không thể nhìn khi nó còn "trần truồng" như thế. Từ trong cái khăn tắm, nó lộ đầu ra nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ.

Tên tôi là Teobaldo Leonhearts. Tôi là "con người".

Tôi làm công việc mà mọi người gọi tôi là "kẻ lừa đảo". Thật ra, tôi chẳng bao giờ dùng từ đó.

Tại sao tôi lại giới thiệu tôi là "con người". Bởi vì, ngoài "con người", trong thế giới này, còn tồn tại một sinh vật kì lạ gọi là "rồng".

Ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa, thế giới này có rất nhiều loài (giống người): người-thú, tiên, đủ thứ cả ... rồi họ thống nhất lại, và đều được gọi là "con người". Nhưng bây giờ, "rồng" được xem là một loài hoàn toàn tách biệt, và tất nhiên là có lý do.

Mỗi con rồng đều có năng lực huyền bí của riêng nó. Người ta tin rằng, sức mạnh đó có thể thực hiện ước nguyện của con người, hoặc được các quốc gia dùng làm vũ khí.

Có nhiều bí ẩn vì sao những con rồng được sinh ra, cấu tạo sinh học của bọn chúng, nên thông tin liên quan đến rồng rất có giá trị. Tôi kiếm sống nhờ vào việc thu thập và bán những thông tin ấy cho bọn buôn tin. Đôi khi, tôi thấy việc này thú vị.

Trở về vài ngày trước.

Một cái gì đó màu xanh, hình dạng như quả trứng xuất hiện dưới giường tôi. Tôi không biết thứ đó từ đâu ra, và tại sao nó nằm dưới giường của tôi.

Bọn buôn tin nói có khả năng đó là trứng rồng.

Sau khi tôi biết tin này, tôi cực kì sung sướng. Thử tưởng tượng coi bao nhiêu tiền có được từ việc bán thông tin này, những thông tin liên quan đến rồng. Nó là một cái trứng vàng, đúng nghĩa. Tôi không ra ngoài một thời gian, để chắc chắn không ai biết gì về cái trứng này, để chăm sóc cho cái trứng và chờ nó nở...

Tôi có nằm mơ cũng chẳng thể nào hình dung rằng cái trứng lại nở nhanh như vậy. Nó nở ra một bé gái. Ý tôi là, tôi biết rồng có hình dạng giống người. Nhưng mà, tận mắt thấy cảnh một người nở ra từ quả trứng nó kinh dị không thể tả.

Quan trọng hơn, tôi vẫn còn thấy phấn khích vì cơ hội ngàn vàng này và tôi quên để ý đến việc thu thập thông tin về "thời khắc trứng rồng nở". Đó là điều tôi thấy hối hận nhất đến giờ.

"Bố ơi !!! ", bé rồng gọi

"Đéo."

Tôi phủ nhận ngay lập tức. Đó không phải trứng tôi đẻ nhé. Nó tự xuất hiện. Nên, gọi tôi như vậy chẳng có nghĩa gì. Mà tại sao lại là "bố" ?

"Bố !"

Nó có nghe không đấy ? Hay là nó chẳng hiểu gì cả ? Nhưng mà, nghĩ lại thì, nó đáp bằng từ ngữ tôi hiểu được, ngay cả lúc mà tôi ném cho nó cái khăn tắm hồi này.

Tôi nghe đồn rằng rồng khác người ở chỗ cách mà cơ thể và trí não của chúng phát triển so với tuổi thật. Nó hiểu ngôn ngữ ngay sau nở, và đủ thông minh để nói chuyện ... tôi biết ơn điều này.

"Này rồng, mày có năng lực gì ?"

"Ai ? Ai đó ? Tôi ? Tôi là "mày" ?", nó vừa đáp vừa nghiêng cái đầu.

À, ra là vậy. Tất nhiên nó chưa được đặt tên.

"Ồ ... vậy thì ... Efina. Mày là Efina, hoặc Efi, cho ngắn"

Đó là cái tên nhân vật trong quyển sách mà tôi vừa đọc. Thật rắc rối để nghĩ ra cái tên một cách nghiêm túc, mà cũng tốn thời gian nữa. Ý tôi là, nếu nó không thích thì, nó đổi tên khác. Nên đặt đại tên cho nó cũng chẳng có vấn đề gì.

"Efi ... Efina ... Mình là Efina !"

Nó vui vẻ lặp đi lặp lại cái tên và còn nhúng nhúng nữa. Lúc đó, cái khăn tắm bay đi, và tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Thế là cuộc sống kỳ lạ của tôi với một con rồng đã bắt đầu.

II Lời nói đầu

Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi, có con chim lam.

Thiên hạ đồn rằng chim lam ban điều ước cho mọi người. Chim lam đã thực hiện điều ước của rất nhiều người thành hiện thực.

Một ngày, có một người xấu xa tìm chim lam để xin điều ước. Chim lam biến điều ước đó thành hiện thực, và làm rất nhiều người buồn.

Chim lam không phân biệt được đúng sai. Chim lam chỉ đơn giản là thực hiện điều ước của mọi người.

Chẳng bao lâu, tất cả mọi người bỏ đi hết, chỉ còn lại một mình chim lam. Và sau đó, mọi người sống hạnh phúc mãi mãi.

"Này, cậu đọc cái này mấy lần rồi ?"

"Ồ, không có gì. Tớ chỉ tò mò."

"Vâng, nó hơi cũ. Chắc tớ đọc đi đọc lại khá nhiều rồi."

"Nếu chim lam có thật thì sao nhỉ ?"

"Ừmm, tớ có một điều ước."

"Nhưng tớ không thể nói với cậu được, nghe xấu hổ chết."

"A ha ha, xin lỗi. Đừng giận. Tớ sẽ nói vào dịp khác."

"VẬY, ngày mai chúng ta chơi chung nữa nhé... Hứa đấy."

III The Lie-Eating Dragon and the Forgotten-Color Songstress

Ngày 1

"Bố ơi, cái gì thế ?", Efi giật mạnh tay áo tôi và hỏi. Tôi làm ngơ, nhìn chằm chằm ra cửa sổ.

Ngay cả khi bọn tôi đi tàu hỏa, tôi phải nói là nó chạy rất chậm. Chiếc xe ngựa vừa qua mặt chúng tôi khi này còn nhanh hơn. Mớ sắt vụn này chỉ giở giằng xóc.

"Bố ơi, cái gì vậy !!!"

"Hừ, cảm ơn, nhóc. Và đừng gọi tao là bố."

Tôi bực mình quá nên nói nặng với Efi. Nghe không giống như tôi mọi ngày. Nhưng hãy thông cảm cho một thằng như tôi mắc kẹt với đứa trẻ.

"Con không phải "nhóc". Con là Efi !!!"

...Tôi buộc phải nói chuyện thế này mỗi ngày, mỗi giờ.

Cái ý tưởng mà trẻ con dễ thương đúng là được bọn mộng mơ nghĩ ra. Bọn không bao giờ phải giữ trẻ hết. Không thể thấy cái "dễ thương" trong lũ trẻ, "dễ ghét" thì đúng hơn.

Tôi thở dài, như thể xưa tan cái cảm giác không lối thoát này.

"Nó là gì vậy ? Cái dài dài ồm ồm quấn quanh cổ bố"

Efi mắt long lanh, chỉ tay vào cái cổ của tôi. Cảnh hỏi đáp này sẽ kéo dài đến bao giờ ?

"... Đây là khăn quàng cổ. Mày quàng nó vào để khỏi lạnh, hoặc để cho đẹp."

"Đẹp ! Efi muốn đẹp"

Tôi vừa nói xong thì Efi nắm lấy khăn quàng cổ, kéo mạnh. Quá nhanh, tôi phản xạ không kịp, và bị nó siết cổ. Tôi kêu lên.

Tôi thấy mệt muốn chết vì cuộc trò chuyện hồi này, giờ lại còn hành xác nữa. Tôi chẳng mong đợi gì từ thế giới này, nhỉ ...

"Aaaaaah ! Dừng lại, nhóc con ! Ngồi yên dùm cái !!!"

Tôi giật tay nó ra (khi nó đang cố siết cổ tôi lần nữa), và tháo cái khăn ra, và quàng vào Efi.

...Cái khăn không phục vụ mục đích giữ ấm hay thời trang gì cả. Chỉ vì Efi thích cái khăn ...

"E he he he! Giờ Efi đẹp nè !"

... Tôi nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra, miễn sao nó hài lòng.

Công việc chưa bắt đầu, mà sao tôi thấy chóng cả mặt ? Tôi không thể không lo lắng cho những gì còn phía trước.

*****

Thấm thoát đã 1 tháng kể từ cuộc gặp gỡ định mệnh với Efi.

Từ hôm đó, tôi đã dò hỏi trực tiếp Efi và tìm hiểu càng nhiều càng tốt, nhưng tôi chỉ biết Efi là con rồng ăn nói dối. Nó còn không biết tại sao nó được sinh ra.

Lúc đầu, tôi vui mừng vì có trong tay một bé rồng, vì mọi người đều muốn. Nhưng tôi bắt đầu thấy hối hận khi trải qua những tháng ngày mệt mỏi.

Nếu tôi bán nó để lấy một đồng tiền khi nó còn là quả trứng, mọi chuyện chắc tốt hơn.

"Bố ơi, sao bố mệt mỏi vậy ?"

Tại mà đó. Tôi kiềm chế không nói ra. Ồ, có thể là do tôi chẳng còn sức để nói. Thay vào đó, tôi chỉ khẽ rên một tiếng.

Chắc tôi nên ngủ một tí. Bỗng dưng tôi cảm thấy cái điện thoại để trong túi nó rung. Tôi lẩm bẩm "Ai nhỉ?"

"Ồ, sao căng vậy ? Ở đó thế nào ?"

"... Kẻ buôn tin đội mũ phải hông ?"

Người phụ nữ sống bằng nghề buôn tin, mua và bán thông tin, vừa gọi tôi. Bà luôn đội cái mũ trông khá là nổi, nên tôi gọi là "Kẻ buôn tin đội mũ".

Tất nhiên là lúc này, tôi chẳng thể thấy cái mũ xa hoa của ả qua điện thoại.

"Hừm, nghe có vẻ chú đang trên xe lửa ? Nó chạy chậm như rùa hả ? Chú đang đổi đời ?"

"Hy vọng đấy."

Kẻ buôn tin này rất giỏi, nhưng cũng khá trẻ con. Tôi chẳng giỏi nói chuyện với ả, nhưng ả có vẻ thích Efi.

Ồ, Efi, tôi nhìn nó, và thấy nó đang ngủ ngon lành với cái khăn quàng cổ quấn quanh người.

"Chán thật. Đạo này chộc chú chẳng có tác dụng gì, chú biết ấy ? Nhân tiện, lần này chú lấy biệt danh gì ? Chaude ? Duke ? "

"Mấy tên ấy cũ rồi... Lần này, Al."

Thật may là Efi ngủ rồi, nên giờ tôi được yên tĩnh một mình. Tôi cần lập kế hoạch rõ ràng trước khi tới nơi. Một sai lầm nhỏ sẽ tốn rất nhiều thời gian, công sức và tiền bạc để đến đây. Tôi cần phải tránh điều đó bằng mọi giá.

"Được rồi, vậy thì Al. Tôi sẽ cung cấp tin cho chú khi tôi vẫn còn cơ hội."

Rồi bà bắt đầu giải thích.

Tôi đi đến thị trấn Indigo theo yêu cầu của bà buôn tin đội mũ để xác thực về một số tin đồn.

Tin đồn ấy chính là truyền thuyết về con chim lam. Con chim biến điều ước của con người thành sự thật.

"Chú nên bắt luôn con chim, nếu chú có thể ... Sao ?"

"Tôi chẳng thể nào nói rằng tôi bắt được hay không đến khi tôi biết con chim ấy tồn tại."

Bà buôn tin lải nhải qua điện thoại.

"Chú đang nói về tin của tôi, ấy nhỉ ? Được rồi, tôi không chắc làm thế nào cho con chim nó xuất hiện. Nhưng mà, hỏi cư dân ở đó là cách nhanh nhất để biết."

"Rồi, hiểu"

Cuộc trò chuyện giữa chúng tôi bỗng dưng kết thúc, và tiếng thông báo xe lửa đã đến thị trấn Indigo oang oang. Tôi chào tạm biệt ả rồi cúp máy. Sau đó, tôi đánh thức Efi dậy khi nó đang ngủ say như chết.

"Con no rồi ....", nó lằm bằm, chãi nước dãi với vẻ mặt thỏa mãn. Tôi thưởng nó một cái búng vào trán.

*****

"Đau quá ..." Nó nắm chặt tay áo tôi, tay còn lại nó xoa xoa cái trán. Tôi không nghĩ là tôi búng mạnh đến vậy. Tôi bắt đầu lo khi nó cứ làm thế này. Chắc tôi búng mạnh thật.

"Đau quá ..." Nó liếc mắt nhìn tôi.

À, ra là vậy. Nó đang muốn tôi để ý nó. Lúc đầu tôi chẳng biết ý nó, nhưng sau một tháng chung sống thì, vâng, tôi có thể thấy nó muốn đang.

"Này, tao đã bảo cả triệu lần khi còn trên tàu lửa là, đừng chạy trước tao."

"Này, đợi đã, đi chậm lại !!!"

Tôi chẳng còn thời gian để ý nó. Đầu tiên, tôi cần tìm chỗ trọ đã. Tàu hỏa đến trễ nên tôi khá vội.

"Vâng, tàu hỏa ? Bố có phải trả tiền để đi tàu hỏa không ?" Nó nhận ra rằng cách cũ không hiệu quả để gây sự chú ý của tôi, nên nó nói chuyện với tôi như mọi lần.

"Rõ ràng mà. Nếu mày nghĩ cái gì đó dễ, có nghĩa là nó tốn tiền"

"Nhưng hồi này bố nói bố chẳng còn tiền mà."

Sao nó phải nhớ cái này nhỉ ?

"... Nghe này, Efi. Không phải đeo có tiền là vấn đề có thể giải quyết được ngay."

Nó gật đầu hào hứng.

"Nhưng với cái khác, mày có thể làm gì đó."

"Sao ... ?"

Tôi móc trong túi ra, cái vé giả mà tôi làm tối qua.

"Nếu mày không có, thì mày tự làm ra nó."

Chúng tôi đi bộ một lúc, nhưng thị trấn Indigo khá to và đông cư dân. Cộng thêm, ngoài trừ mấy người mà tôi thường thấy trong bóng tối, cư dân ở đây khá tập nập... Một vài người khiến tôi chú ý, nhưng tôi cần tìm chỗ trọ đã.

Ở trên quảng trường với cái đài phun nước, tôi quyết định sẽ bắt chuyện với một cư dân đang ngồi nghỉ trên băng ghế dài. Hồi này, khi vừa xuống tàu, tôi lấy lại cái khăn quàng cổ từ Efi, chỉnh sửa lại giọng nói và khuôn mặt cho phù hợp với thành phố này.

"Xin chào, tôi có thể hỏi ông một vài thứ không ?"

Ông từ từ ngẩng đầu, nhìn tôi. Đó là một người đàn ông trung niên với bộ râu rậm rạp một cách nổi bật. Khi thấy vừa thấy tôi, nét mặt ông rạng rỡ, ông đứng dậy.

"Ồ, cậu là một khách du lịch hả ? Sao ? Cậu thấy thị trấn thế nào ?"

"À, không khí trong lành. Hơn nữa, cư dân ở đây trông thật vui vẻ."

"Không nghi ngờ gì ! Sống ở đây khiến cậu hạnh phúc. Mọi người gọi đây là thị trấn hạnh phúc ! Tôi hi vọng cậu có thể mang về thật nhiều hạnh phúc, chàng trai trẻ."

Ông ấy quàng tay qua vai tôi, nở nụ cười nồng nhiệt. Ông ấy đề nghị mạnh hơn tôi nghĩ, và cơ thể tôi kêu rần rắc. Tôi liếc nhìn Efi, khi nó chuẩn bị nói gì đấy, và ra hiệu cho nó im lặng.

Rồi tôi quay nhìn ông già lần nữa, nở nụ cười.

"Nhân tiện, tôi nên ở trọ chỗ nào trong thị trấn này. Ông thấy đấy, giờ tôi chưa tìm ra ..."

Người đàn ông trung niên gỡ tay ra khỏi vai tôi, và gãi đầu.

"Hừm, để xem. Theo tôi biết, hầu hết nhà nghỉ kín khách cả, hoặc đóng cửa, nên chỉ ... à !"

Ông ta vỗ tay trước ngực, như vừa nghĩ ra gì đó.

"Phải rồi, có một căn biệt thự sau thị trấn, nơi một cô gái trẻ sinh sống. Cô ấy là ca sĩ. Cậu gặp cô ấy xem sao ?"

"Đó là ... nhà riêng ?"

"Vâng, nhưng cô bé rất tốt bụng. Đừng lo, cô ấy sẽ cho anh ở nhờ."

Không có vấn đề cụ thể nào khi ở nhà riêng, nhưng công việc của một "kẻ lừa đảo" thì ở nhà nghỉ tiện hơn nhiều, vì có nhiều người ở đó, và tất cả. Nhưng nếu chẳng còn nhà nghỉ, thì tôi đoán là chẳng còn lựa chọn nào khác.

"... Hiểu rồi. Tôi sẽ đi hỏi thử. Ở phía sau thị trấn, phải không ?"

"Đúng vậy. Đi thẳng đường chính từ quảng trường và cậu sẽ tìm thấy căn biệt thự. Sự thật là, lúc này là lúc nữ ca sĩ ấy đang hát. Nếu cậu bị lạc, hãy theo tiếng hát của cô ấy".

Tôi cảm ơn ông già và đi.

Khi đi được vài phút, Efi lại kéo tay áo tôi và hỏi, "Bố ơi, sao mỗi khi bố nói chuyện với cư dân ở thị trấn khác nhau, bố là bố khác ?"

"Không phải bố, tao là Al. Đừng gọi tao là bố, hiểu hông ?"

"Đó, giọng bố cũng đổi luôn. Và khuôn mặt nữa. Tại sao vậy ?"

Nó đang kéo tay áo tôi. Về ngoài là thứ đầu tiên mà bạn phải để ý khi bạn đang lừa người ta. Lời nói của kẻ dối hơi với cái áo không phù hợp không bao giờ đáng tin.

Tôi búng vào trán Efi một cái, nó kêu "ui" rồi ngoan ngoãn đi theo.

Tôi dắt Efi ra khỏi quảng trường. Khi tôi thấy trên đường không có nhiều người, tôi bắt đầu trả lời câu hỏi khi nãy của nó.

"Nghe này. Con người ... Khi ta gặp người nào đó lần đầu, ta đánh giá họ qua vẻ bề ngoài. Tiếp theo là giọng điệu. Cái gì ở trong, thì, để cuối cùng."

"Nhưng giờ bố đang quàng khăn che kín mặt ..."

"Tao không rảnh để lừa người ta trừ khi nó cần thiết". Tôi kéo khăn quàng lên thêm một tí nữa.

Lâu rồi, bà buồn tin đội mũ nói khuôn mặt thật của tôi, mặt mà tôi được sinh ra, không thích hợp cho việc xã giao. Từ đó, tôi giấu cảm xúc của tôi khi nói chuyện với người khác. Chắc chắn, tôi biết rằng tôi có ánh mắt khá nham hiểm, nhưng nó có đáng sợ đến vậy ?

"Hừm, Nhưng nó có nghĩa là, nói dối, phải không Al ?" Efi hỏi với vẻ mặt bất mãn.

"Nói dối chưa được gọi là nói dối khi người ta chưa biết.". Tôi trả lời, và nó nghiêng đầu như thể hiểu ít hơn khi nãy.

"Nhưng có phải nói dối là xấu ? Anh lừa gạt mọi người, nên ... anh là người xấu ?"

Trong sáng đến mức này. Và không hề có ý xấu nào.

Trẻ con rất khó để xử với những thứ này. Đặc biệt là đối với kẻ kiếm sống bằng việc lừa gạt người ta, thật khó xử.

"Al... vậy anh là người xấu hả ?", nó lo lắng hỏi lại lần nữa.

Tôi gỡ đầu mấy cái, và nói Efi cái ý mà tôi vừa nghĩ ra.

"Chắc chắn, tao là người xấu. Nhưng bọn bị lừa cũng vậy."

*****

Khi đi được một lúc, một âm thanh nghe thật êm tai, như tiếng chim hót từ xa. Không ... Nó là tiếng người đang hát.

"Ồ ! Hát hay quá !"

Tâm trạng Efi tốt hơn. Mắt nó long lanh và giọng hân hoan. Tôi cảm thấy lúc mà nó im lặng và buồn bã không muốn bước đi cứ như giả tạo ấy.

"Khi ta đến căn biệt thự, thì chúng ta được nghe gần hơn. Nên, hãy đi nhanh hơn một tí."

"Vâng ạ !", Efi hét lên, và nó đi nhanh hơn. Đúng hơn thì, nó bắt đầu chạy. Chẳng lẽ nó quên hết mấy lần tôi nói là không được chạy trước sao ?

Efi càng chậm hiểu, thì chân nó càng nhanh. Tôi cho rằng nó không thể đi lạc trên con đường thẳng. Nhưng không có gì đảm bảo nó không gặp chuyện gì. Tôi rên lên và vội vàng chạy theo nó.

Túm lại, lo lắng của tôi là thừa. Khi tôi thấy Efi thì nó đã đứng trước cánh cửa màu trắng của căn biệt thự mà không gặp vấn đề gì dọc đường. Efi đang nói chuyện với một thanh niên đứng trước cửa.

Anh ấy tóc xanh dương, đội cái mũ lụa được trang trí bằng dây băng vàng nghiêng một bên. Hai bên đối diện cái mũ, là hai cái tai chó. Đôi tai ấy run lên mỗi khi Efi nói chuyện. Chắc hẳn anh ta có chút huyết thống của người thú.

Thực ra, tôi nhớ lại, so với các thị trấn khác, nơi ngày nhiều người với tai thú và đuôi hơn.

"Ồ, đó là ... Al !"

Efi chỉ tay về phía tôi và bắt đầu giải thích cho chàng trai kẻ kia. Còn tôi lo đứng thờ vì cuộc rượt đuổi hồi này. Nhưng khi anh ấy nhìn tôi thì, tôi vội lấy lại vẻ bình tĩnh và thò cái mặt ra khỏi khăn quàng.

"Chúc một ngày tốt lành ... Tôi xin lỗi nếu em gái tôi đến làm phiền anh. Nó chưa giở trò gì nhỉ ?"

Anh ta mỉm cười "À, đây là anh trai của em ? Tôi lo rằng em bị lạc. Thật may em chưa đi quá xa. Đây anh bạn, anh đến đây có việc gì ?", anh ta hỏi bằng giọng tử tế.

"À, tôi nên tự giới thiệu. Tôi là Al, và cô gái bé bỏng này là Efina. Chúng tôi đang đi du hành. Tôi cần tìm chỗ trọ. Một cư dân thân thiện khuyên chúng tôi đến đây xin ở nhờ."

"Vâng, tôi hiểu. Vâng, Mischa sẽ chắc chắn hoan nghênh hai vị. Còn tôi, tôi là Phil, người quản gia khiêm tốn của Mischa", chàng trai trẻ Phil trả lời và cuối chào một cách lịch sự.

Tôi cúi chào đáp lễ, rồi mở cửa. Cánh cửa cũ kĩ từ từ mở ra với tiếng kêu cọt kẹt.

Khi cánh cửa vừa mở, tiếng hát trong trẻo ùa qua tôi khiến tôi cảm giác như vừa bị xé toạt.

Ở sảnh chính, và ngay chính giữa, là một cô gái đang hát. Xa một tí là cư dân, đang đứng thành từng lớp vòng tròn xung quanh, tất cả đều tập trung nghe hát.

Có vẻ như chúng ta đến vừa đúng lúc bài hát kết thúc, và khi cô ca sĩ hát xong nốt cuối cùng, cả sảnh im lặng trong vài giây. Ngay lập tức sau đó, vỗ òa tiếng reo hò và vỗ tay từ kháng giả, vang vọng khắp khán phòng.

Cô ấy cảm ơn khán giả một lượt, nhưng rồi nhận ra những vị khách không quen thuộc, cô ấy đến gần chúng tôi.

Mỗi bước đi, đế giày cô ta chạm vào nền đá hoa cương tạo nên nhịp điệu. Khi âm thanh ấy vừa dứt, cô mở miệng.

Cô khẽ nghiêng đầu, đặt cả hai tay lên ngực và nói. "Thật hân hạnh khi gặp các bạn. Tôi là Mischa. Các bạn đến đây có việc gì?"

Giây phút đó, đôi tai tôi thò khê dung đưa và mái tóc dài nổi bật trong tâm trí tôi.

"Chị là ca sĩ cực giỏi." Efi nhảy ra trước khi tôi kịp mở miệng

Tôi chỉ không tìm được cái sự tò mò không biên giới, tôi chỉ ... có thể ôm đầu.

Mischa, nữ ca sĩ, không hề tỏ vẻ khó chịu. Cô khụy gối xuống thấp vừa tầm mắt của Efi.

"Hehehe. Cảm ơn em. Chị thích hát. Chị rất vui khi nghe em khen vậy!". Mischa mỉm cười, và Efi cũng vậy. Một không khí yên bình lan tỏa.

... Không ổn. Hai người họ chắc sẽ kéo mình xuống. Tôi hắng giọng, cố gây sự chú ý của Mischa.

"Xin lỗi? Chúng tôi định ở lại thị trấn này một thời gian, và chúng tôi đang tìm chỗ trọ. Nếu bạn không phiền, có thể cho chúng tôi ở nhờ tại đây. Chúng tôi tự thu xếp thức ăn và quần áo ..."

"Ôi, trường hợp này, các bạn nên ở lại với chúng tôi. Chúng tôi cung cấp bữa ăn và tất cả những gì các bạn cần, và không tính tiền. Chúng tôi còn khá nhiều phòng ... Ồ, vâng, Phil. Hãy đi tìm một phòng trống trên lầu."

Mischa yêu cầu Phil, đang đứng sau chúng tôi. Phil trả lời "Tôi hiểu" và bước lên như đang lướt.

"Tôi sẽ dẫn các bạn lên phòng. Lối này." Phil chỉ tay ra phía trước và bắt đầu đi.

Tôi bảo Efi "Chúng ta đi nào", nhưng nó chẳng nhút nhít tí nào khi đứng cạnh Mischa. Nên tôi nắm áo nó và kéo nó đi.

Efi đổi, và vỗ tay chào Mischa.

Chúng tôi đi lên cầu thang và đi dọc theo dãy hành lang. Phil, đi trước chúng tôi vài bước, bỗng dừng dừng lại.

Anh lấy một chùm chìa khóa từ trong túi, và chọt vào cái lỗ khóa trên cửa. Cái khóa kêu tạch và mở, anh bắt đầu nói.

"Hãy dùng phòng này. Căn biệt thự khá rộng, và khách mới thường bị lạc ... Nhưng tôi tin căn phòng này không có vấn đề gì, vì nó ở ngay chỗ cầu thang"

Phil lặng mở cửa và mời chúng tôi vào.

Căn phòng hai giường rộng rãi, nắng sáng ủa vào cửa sổ. Trông còn cao cấp hơn cả khách sạn.

Chắc chúng tôi gặp may, khi họ cho chúng tôi ở đây, miễn phí.

"Wow, cái giường êm thật !!!"

Khi tôi bận suy nghĩ, Efi nhảy lên giường và nhúm như điên.

Á, tôi bất cẩn và quên để ý nó ... Tôi xin lỗi Phil đang cười thâm, và túm lấy Efi.

"Ồ không sao đâu. Năng động mới tốt."

Sau khi Efi dịu lại, Phil hỏi với giọng điệu đột ngột nghiêm túc.

"... Á, nhân tiện, anh định ở đây bao lâu ?"

Bình thường, hiển nhiên ai cho mượn phòng cũng hỏi vậy. Nhưng tôi cảm giác không khí xung quanh Phil có vẻ khác.

... Hay có uẩn khúc gì ở đây ?

"Ồ, để xem... Chúng tôi cần giải quyết vài thứ ở thị trấn này. Chúng tôi muốn ở lại khoảng 3 ngày. Có vấn đề gì không ?"

Phil bỗng cứng đờ khi nghe nói "3 ngày"

... vậy nên chuyện này chắc chắn "có vấn đề".

Tôi quan sát nét mặt Phil và đợi anh ấy trả lời.

"... Không, không thành vấn đề. Đơn giản là, chỉ là có khá đông người trong căn biệt thự này. Họ đến nghe Mischa hát hoặc chỉ ghé thăm. Thường buổi trưa là đông nhất ...". Phil dừng, rồi nói tiếp "Nó có ổn với anh không ?", anh ta hỏi với vẻ mặt cân bằng.

Phil cố giấu giấu ý nghĩ của mình một cách tuyệt vọng, nhưng biểu cảm thì càng lúc càng không tự nhiên. Tôi cho rằng những gì anh ta nói cứ như là trả lời chất vấn trước công chúng.

Ngược lại, tôi trả lời với mặt rạng rỡ. "Không, không sao ! Đừng lo. Như anh thấy đó, em gái tôi rất ồn ào, nên tôi quen rồi."

Nghe vậy, đôi vai của Phil thả lỏng, và mỉm cười. Còn Efi, như muốn đưa ra ví dụ, vùng vẫy tay và chân khi tôi đang giữ.

"... Được rồi, nói ngắn gọn. Đây là Efi, em gái bé nhỏ của tao. Đó là những gì mày cần biết. Đừng nói gì nhiều hơn những gì mày cần nói. Hiểu không ?"

Một khi Phil đi khỏi, tôi cho Efi một vài lời dặn dò để nó không gây rắc rối. Tôi từng cho nó dùng biệt danh, nhưng nó cứ quên và tự gọi mình là Efi, nên khỏi.

"Hừm,... vậy em không được nói gì hết à?". Nó nhú mồm và nghiêng đầu hỏi.

"Ví dụ như quá khứ. Mày đã đi đâu, thấy gì, nếu như được hỏi như vậy thì, đừng nói gì cả. Mấy người nói dối dờ thường nói những thứ mà họ chẳng bao giờ được hỏi, và thậm chí không biết câu chuyện họ bịa ra nghe không đồng nhất."

Efi cực kì bối rối khi nghe tôi giải thích, và nó xoay xoay cái đầu.

"Vậy em nói gì nếu em được hỏi ?"

"Đơn giản, cứ trả lời "Em là tên ngốc, nên em không biết!""

"Tên ngốc là gì ?"

... Phải chăng nó là tên đại ngốc ? Phải, thật tiện cho tôi.

"Có nghĩa là mày có não phẳng."

"Hừm, có não phẳng là xấu ?"

"Có nghĩa là, mày sẽ gặp rất nhiều rắc rối phía trước. Chắc chắn luôn."

Tôi chẳng giỏi chăm sóc trẻ con. Nhất là khi chúng nó còn trong sáng và ngay thẳng ... và cứ tỏ vẻ ngây thơ đâm đầu vào rắc rối với cái đầu rỗng, như oắt con này.

"Hừm...."

Ngay cả khi tôi giải thích đến mức này, nó cũng có vẻ chưa hiểu. Cứ thế này sẽ thật tốn thời gian nếu tôi tiếp tục giải thích.

"... Mọi chuyện không tệ lắm đâu. Nên mày đừng lo."

"Vâng ạ, em hiểu rồi."

Tôi tự hỏi nó có thực sự hiểu ? ... Nó sẽ hiểu, từ từ cũng hiểu. Đến khi Efi hiểu "tên ngốc" là gì, tôi tự lo được. Tôi chẳng phiền.

"Được rồi ... Vẫn còn thời gian trước khi trời tối, nên tao ra thị trấn một chút. Nếu tao muốn tìm thấy con chim lam, tao cần biết trước một vài thứ."

"Em cũng vậy !" Efi nhảy ra khỏi giường khi tôi vừa đứng dậy. Tôi mém nữa đụng đầu nó. Tôi giữ thẳng bằng, hất tay nó ra khỏi cổ tay tôi.

"Tao tưởng mày không muốn nói đi bộ nữa chứ ? Thị trấn này to lắm, nên quên nó đi. Ở yên đây."

Tôi ném nó lên giường, và nó cứ la ó lên.

"Tao sẽ mua một ít bánh kẹo trên đường về."

"Efi sẽ ở yên đây !!!" Nó nhìn với ánh mắt lấp lánh.

Tôi liếc mắt nhìn nó, rồi ra khỏi phòng, sau đó ra ngoài biệt thự.

*****

Đã vài giờ trôi qua kể từ khi chúng tôi vào thị trấn, nhưng vẻ ồn ào, náo nhiệt có vẻ như chẳng bao giờ chấm dứt. Tôi đi về phía quảng trường, và gặp lại ông già trung niên đang ngồi nghỉ trên cái ghế, đúng cái chỗ ông ngồi khi nãy.

Thấy tôi, ông ngẩng mặt lên, "Ồ, người hành lữ ! Cậu đã tìm ra chỗ trọ chưa ?"

"Vâng, chúng tôi không gặp vấn đề gì. Chúng tôi đã đến căn biệt thự ông bảo, và cô Mischa đã chấp nhận cho chúng tôi ở nhờ. Ông thật là có ích."

"À, được rồi, được rồi !" Ông già mỉm cười, đập tay vào lưng tôi vài phát.

Tôi có thể nói rằng, có rất nhiều người tốt quanh đây, như ông già này. Như vậy, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ông già coi đồng hồ. "Ồ, đến giờ rồi ! Tôi về đây, hoặc vợ tôi sẽ nổi giận...Ồ, đừng nói là tôi đã nói vậy cho ai hết nha. Chúc một ngày tốt lành !". Chào tạm biệt xong, ông già vội vã đi.

Tôi quay lại và tiếp tục chuyển đi. Tôi đang đi thì thấy vài quý bà tụ tập dưới bóng cây thì thầm về cái gì đó.

Tôi đi ngang, giả vờ ngây thơ, và nghe trộm. Cuộc đối thoại bỗng làm tôi chú ý. "Mọi chuyện có ổn không nếu ta cho nó ở nhờ trong biệt thự ?" "Có nên đuổi họ đi không ?"

Có phải mấy quý bà ấy đang nói về chúng ta ? Ngay cả khi tôi đi ngang qua, tôi cảm giác là họ đang nhìn tôi, nên, chắc là vậy rồi.

Ngay khi tôi vừa đến đây, tôi cảm giác có cái gì đó không ổn. Tôi không chỉ ra chắc chắn nó là cái gì, nhưng nó làm tôi thấy bất an.

Nhưng mà, đoạn đối thoại đó chẳng liên quan trực tiếp gì đến cuộc tìm kiếm chim lam của tôi. Vậy nên, quên nó đi.

Tôi lắc đầu để xua tan những lo lắng ấy, và quay lại vấn đề chính, tìm con chim lam.

Tôi quấn lại khăn quàng khi xem hoàng hôn.

"Hy vọng vụ này êm xuôi."

Tôi để vụn ra những từ ngữ ấy một cách vô thức, và vội thu lại. Đừng nói gì như thế, lỡ có chuyện gì thì sao ? ... Nhưng đã trễ quá rồi.

Tôi quyết định trở về nghỉ.

Tôi chợt nhớ ra, tôi đã hứa mua bánh cho bé rồng. Tôi đi tìm mua bánh với bước chân nặng nề.

*****

Tôi trở về căn biệt thự, mở cửa trước và thấy Mischa đang hát trong sảnh chính. Nhưng khác lần trước, không có cả khán phòng, mà chỉ có một thính giả, đó là Efi.

"Ồ, chào mừng trở về ! Chắc anh đã mệt."

Mischa để thấy tôi và nở nụ cười mềm mại. Chẳng ai quan tâm tôi, những cực nhọc, mệt mỏi mà tôi đã trải qua. Tôi thực sự cần.

"Hử, Al, anh đã về rồi ! Bánh, bánh đâu ?"

... Nó là gì lý do tại sao.

Tôi không muốn cho Mischa thấy vẻ mệt nhọc ấy, nên tôi chuẩn bị mặt mũi, gỡ cái khăn quàng cổ ra, và lấy ra hộp bánh mà tôi đã mua ở tiệm gần đây. Mất Efi rạng rỡ ngay lập tức, và nó cố giật hộp bánh ra khỏi tay tôi, nhưng tôi vẫn giữ chặt cái hộp.

Khi Efi ăn đồ ngọt, giống như nó gỡ một vài giới hạn, và đôi khi, nó phun lửa. Có vẻ như một vài con rồng có thể kiểm soát nguyên tố tự nhiên, ngoài năng lực đặc biệt của nó ra. Tôi tự hỏi liệu Efi có phải một trong số những con rồng ấy không ? Tôi đã phải bỏ đi cả đồng quần áo cháy.

"Ngày, này không ăn ở đây được. Phải về phòng mà ăn chứ."

Con người thật của tôi mém trôi dạt trước mặt Efi, nhưng tôi phải chú ý giữ gìn hình ảnh anh trai tốt bụng trước mặt Mischa.

"Sao vậyyyy ? Em muốn ăn với chị ca sĩ." Efi từ chối và kéo lấy hộp bánh.

Thường thì nó sẽ phàn nàn, nhưng rồi nghe lời, nhưng tại sao nó lại chống đối ngay lúc này ? Tôi đoán là tôi vẫn chưa biết cách nuôi nó.

"Hehehe, em đừng để ý chị. Em cần phải về phòng sớm. Hãy về phòng và ăn bánh, Efi mê đồ ngọt nè !!!"

Mischa nói với nụ cười hóp hờn, rồi cúi chào và đi lên cầu thang.

... Thật bất ngờ.

Tôi không nghĩ cuộc chiến giành gói bánh được diễn rất tốt. Mischa ấy chẳng may nghĩ ngờ gì. Có thể thậm chí, cô ấy còn thấy chúng tôi như anh em thân thiết.

"Này, ta cùng ăn bánh nào !!!"

Tiếng Efi đưa tôi về thực tại, và tôi lại cảm thấy cái mệt mỗi ùa về. Ấy da... Tôi phải chịu đựng cảnh này bao lâu nữa ?

Tôi có nên hỏi ai đó về loài rồng này ? Số rồng tôi biết chỉ đếm được trên đầu ngón tay, của một tay... Tôi cảm thấy ý này không ổn. Nên tôi dừng lại.

Hay là đi ngủ đi. Hay, ý hay đó.

Tôi vội leo lên cầu thang mà chẳng buồn lắng nghe Efi rên rỉ. Nó kêu "Ah!" và vội theo sau tôi.

Khi chúng tôi về đến phòng, tôi cởi áo khoát và ngã lên giường ngay lập tức. Hiếm khi tôi thấy mệt thế này.

Tôi thường phải làm việc với nhiều người "đặc biệt", và tôi tự hào nói rằng, tôi quen với điều này. Nhưng đây là bé rồng. Vừa là "bé", vừa là "rồng". Tôi cũng chẳng thể nào hiểu cách nó suy nghĩ như thế nào.

Tôi cảm giác như bị cái mệt mỗi nghiền nát. Trong lúc đó, Efi nhìn tôi lo lắng. Tôi quay lại nhìn vào mặt nó.

Tôi nhìn vào mặt nó thêm lần nữa. Tôi nghĩ, nó chẳng khác người bình thường gì cả. Tôi tự hỏi tại sao rồng lại bắt chước hình dạng con người.

Tôi tự hỏi Efi đang nghĩ gì khi nó nhìn tôi nãy giờ. Có lẽ nó lo cho tôi ? Vậy thì, ước gì nó để tôi yên.

Tôi chẳng còn sức nói gì cả, chỉ nhìn. Và Efi, như có gì đó vừa lóe lên trong đầu nó, nó mỉm cười hờn hờ và hỏi một cách phấn khởi.

"Chúng ta ngủ chung nhé, được không ?"

"Để tao yên", tôi thẳng thừng từ chối

Ngày 2

Tiếng chim hót như cù vào tai tôi và đánh thức tôi dậy.

Tôi sợ cái mệt mỗi hôm qua vẫn còn đeo bám tôi. Nhưng tôi ngồi dậy và nhận ra mình đã bình phục hoàn toàn.

Tôi tự hào nói rằng tôi chẳng có cuộc sống tử tế kể từ khi tôi được sinh ra, nhưng bù lại cho tôi khả năng bình phục. Cuộc sống cũng không quá bất công. Tuổi trẻ thật tuyệt vời. Tôi mở toan cửa sổ và tận hưởng làn gió nhẹ ùa vào.

Khi tôi còn đang tận hưởng buổi sớm sáng khoái, Efi dậy với một cái ngáp. Và cảm xúc dâng trào về buổi sớm tinh mơ kết thúc tại đây.

"... Hôm nay mày dậy sớm nhỉ !"

Tôi nói câu đầu tiên với Efi cùng vẻ mặt đơ đơ, chẳng còn chút sáng khoái nào. Nó dụi mắt, và nói "Chào buổi sáng ...". Tôi đáp "Chào buổi sáng ..."

"Hôm nay chúng ta đi đâu ?", Efi hỏi với giọng ngáy ngủ.

"Xem nào, tao sẽ vào thị trấn điều tra. Còn mày ở yên đây, trong căn biệt thự này ..."

"Không!", nó từ chối khi tôi còn chưa nói xong. Cảm giác như nó phản đối kịch liệt với ý sau của câu vừa rồi. Chẳng lẽ nó đã đến tuổi nổi loạn ?

"Chúng ta sẽ đi cùng nhau !" Nó nói thêm. Khi tôi còn nhỏ, tôi chẳng bao giờ cứng đầu thế này. Nhưng, tôi không phải là bé gái.

Nói thật thì, nếu chúng tôi bị tách ra trong cái thị trấn rộng thế này, và nó bị lạc, nó sẽ làm gì ? Nó có hiểu nó là rồng, thứ gì đó mà mọi người luôn theo đuổi ?

"Tao sẽ mua gì đó cho mày"

"Vâng ạ"

... Không thể xác định được nó dễ hay khó bảo. Ồ, hay. Cuộc chiến cũng chấm dứt. Tôi thả lỏng vai.

Nghĩ lại thì, tôi nghe nói rồng không thỏa mãn với thức ăn của con người. Thế thì tại sao Efi thích đồ ngọt đến vậy ? Trước khi đến đây, tôi đã cho nó ăn khá nhiều "nói dối", nên tôi không nghĩ nó đói sớm đến vậy.

"Kẹo chắc sẽ ngon"

"Chắc chắn", tôi trả lời.

Có rất nhiều bí ẩn về bé rồng này.

*****

Để chắc ăn, tôi nhờ quản gia Phil trông chừng Efi, và để nó trong căn biệt thự khi tôi đi khám phá thị trấn này.

Hôm nay, tôi mới thực sự bắt đầu tìm chim lam.

Ta nên bắt đầu từ đâu nhỉ ... tôi đang nghĩ ngợi. Bỗng ai đó đập vào lưng tôi.

"Này, nhà lữ hành. Thật tuyệt vời khi gặp lại cậu tại đây. Tôi đoán là, bởi vì hàng ngày tôi chỉ quanh quẩn những chỗ quen. Ga ha ha ha ha"

Tôi quay lại và thấy ông già có râu lúc đầu tôi gặp. Ở thị trấn rộng lớn và đông dân này, chúng tôi đã gặp nhau khá nhiều lần.

Qua những cuộc nói chuyện với lão, có vẻ như lão biết khá nhiều về thị trấn này. Có thể lão biết gì đó về chim lam.

"Ồ, chúc một ngày tốt lành, ta cứ tình cờ gặp nhau nhỉ. Ngài thấy đó, tôi đến đây tìm chim lam. Ngài có biết gì về nó không, thưa ngài ?" Tôi hỏi với giọng vui vẻ và mỉm cười, thậm chí tôi thấy mình có vẻ ngáo.

Thậm chí tôi còn có thể ngáo hơn thế nữa.

"À, chim lam. Xem nào. Vâng, nó ở thị trấn này, đúng rồi. Nhưng mà, tôi vẫn chưa bao giờ thấy nó. Tuy nhiên, nó là lý do tại sao mọi người ở thị trấn này lại hạnh phúc, với vài ngoại lệ!"

"Một vài ... ngoại lệ?"

Tôi sưng sốt. Nó có thể liên quan đến bọn lập dị mà tôi gặp khi tôi vừa đến đây.

"À, đừng nói lớn quá ..."

Ông lão nghiêng người, để tay che miệng lại và đưa lại gần tai tôi.

"Cậu không thấy thị trấn này ... có gì đó không ổn? Hầu hết mọi cư dân đều hạnh phúc và vô tư. Nhưng tôi chắc chắn là cậu đã thấy một vài người trông đáng ngờ."

Điều này khiến tôi nhớ lại cuộc đối thoại của mấy quý bà, à không, cụ già, hôm qua. Thể loại ấy khá hiếm trong thị trấn này, nhưng sự thật, nó tồn tại ở đây.

"Thấy chưa, có tin đồn rằng chúng là yêu quái đội lớp người. Và ngày nào đó, nó sẽ hiện nguyên hình, và công kích thị trấn xinh đẹp này. Nên nhưng người lữ hành như cậu, hãy cảnh giác bọn chúng."

Khi lão vừa nói xong, lão duỗi lưng, uốn mình và phá lên cười. Tôi bối rối với sự thay đổi tâm trạng nhanh đến chóng mặt này.

"Sao, thực ra, chẳng có gì đáng lo cả. À, cậu có nói rằng cậu muốn tìm chim lam? Được rồi, tôi nghe nói chim lam sẽ xuất hiện một lần mỗi tuần."

"Một lần mỗi tuần ...?"

Mặt dù lão nói "nó ở thị trấn này", có vẻ như bạn khó gặp nó thường xuyên. Vậy, chắc là sẽ khó xác thực tin này trong thời gian ngắn đây. Tôi vừa nghĩ ngợi, vừa cảm ơn lão và bỏ đi.

Chắc tôi phải ở lại thị trấn này cả tuần quá, vì tôi chẳng biết khi nào chim lam xuất hiện. Chắc tôi nên đem thêm một ít tiền nữa.

Từ khi tôi sống với Efi, thì ngân quỹ tôi luôn bị thâm hụt. Khi tôi còn ở một mình, tôi tự do quyết định khi nào bỏ bữa. Nhưng giờ thì không được. Tôi cảm giác mình trở thành bà nội trợ đã chiến đấu vật lộn với vấn đề tài chính.

Đây là trải nghiệm mà tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trải qua trước khi gặp Efi.

"Nhức đầu quá ..."

Tôi dùng ngón tay xoa thái dương cho đến khi cơn nhức đầu thuyên giảm.

Nghĩ lại thì, gã đó bảo "thị trấn này có cư dân hạnh phúc và vô tư, và những kẻ lập dị thì không ...". Và còn tin đồn có lũ yêu quái đang ẩn mình nữa...

Khi đi được một lát, tôi đến đoạn đường với đủ loại cửa hàng hai bên, tôi quyết định quan sát cư dân ở đây.

Đúng là, phần lớn cư dân mặt mày sáng sủa, nhưng lâu lâu thấy có vài người có nét mặt tâm tối đến đáng ngờ. Và tôi không chỉ thấy một người.

Mặt khác, tôi không nghĩ rằng những cư dân với tâm trạng không vui ấy chỉ vì mức sống thấp. Tôi cũng không nghĩ rằng họ mắc bệnh, hoặc họ là kẻ gây rối, hoặc có sự chênh lệch thu nhập đáng kể giữa cư dân nơi này. Phải có

một lý do nào đó, cho cái tâm trạng khác thường này, nhưng tôi không biết là gì nếu chỉ nhìn.

"Liệu nó có liên quan đến chim lam... ?"

Ông lão hồi nãy nói rằng nhờ ơn chim lam, mọi người đều sống hạnh phúc.

Cho là vậy, thì có lẽ nhưng người kia không được chim lam ban phước ? Nếu vậy thì, tại sao ?

Tôi càng nghĩ, càng rối. Tôi cần thêm thông tin.

Tôi nhìn mặt trời coi còn bao nhiêu thời gian nữa. Vẫn còn nhiều. Đây chỉ là ngày thứ hai của tôi, nên chẳng ngạc nhiên khi tôi cần phải lục lọi lung tung về mọi thứ.

Và tôi lầu bầu, rồi tiếp tục bước đi.

Tôi tự hỏi, chim lam to cỡ nào ? Tìm con chim bé nhỏ trong thị trấn rộng lớn thế này quả thật là một việc kinh khủng. Khi tìm ra, chắc tôi phải tặng giá cho bà buôn tin đội mũ. Với động lực ấy, tôi tiếp tục bước đi.

*****

"Chị sống ở đây lâu chưa ?"

Chị ca sĩ suy nghĩ một hồi. Rồi nghiêng đầu, đáp như đang nói "Chắc vậy ?"

"Chị ở đây một thời gian khá dài. Chị thấy hạnh phúc khi ở đây, nên, chị không định chuyển nhà đi đâu hết"

Chị ấy mỉm cười dịu dàng với mình. Nụ cười của chị ca sĩ thật đáng yêu. Chị ấy hát thật dễ thương, nhưng con người cũng thật sự dễ thương luôn.

"Em đến từ đâu, Efi ?"

Chị ấy hỏi bất ngờ quá.

"Mình từ đâu ra thế ?"

Mình nhớ khi mình vừa nở, mình thấy bố ... à, thấy Al, và Al trở to mắt nhìn mình. Sau đó, bọn mình đi rất nhiều chỗ, ví dụ như nơi này.

"uhh, nhiều nơi, nhiều nơi lắm !"

Chị ấy tỏ vẻ tò mò vì câu trả lời của tôi, nhưng lại mỉm cười ngay sau đó.

Al bảo mình không được trả lời nếu ai đó hỏi về quá khứ, nên mình tự hỏi trả lời vậy có ổn không ? Efi luôn giữ lời hứa !

"Đúng thật, em là nhà lễ hành. Chị rất vui nếu em hài lòng với thị trấn này."

Chị ấy vừa nói xong thì cánh cửa kêu cạch cạch.

"Al"

Al xuất hiện sau cánh cửa. Vừa thấy tôi thì Al run lên vì lý do nào đó.

"Em có ngoan không ?"

"Dạ có!"

Chắc vậy. Tất cả những gì mình làm hôm nay là đi xung quanh căn biệt thự này, và được ngài quản gia nói "Anh thật bất ngờ khi em bỗng dưng biến mất". Rồi mình nói chuyện với chị ca sĩ, và khối người mà họ đã về nhà rồi. Vậy là vừa đủ "ngoan" !

"Em ngoan mà"

"Không cần phải nhắc lại thế đâu", Al ngãi đầu.

Chân mày của Al nhíu lại. Anh rất thường nhíu mày. Minh tự hỏi nó có nghĩa gì ?

Minh tự hỏi ... Có lẽ anh vẫn còn ngạc nhiên vì mình nghe lời anh ?

"Ehh !"

Minh nghĩ mình nên tự hào. Minh thở phào và thấy lông mày của Al còn nhíu lại hơn nữa.

"Ahhh". Minh ngáp một cái thật to. Minh đã đi bộ khá nhiều trong cái biệt thự này, lại còn nói chuyện với nhiều người nữa. Nên mình chắc là đã khá mệt.

"Ồ, hình như chúng tôi nói chuyện khá lâu, nên cũng trễ quá rồi. Efi đã rất ngoan, nên đừng lo. Tôi ghen tị với anh vì có em gái dễ thương đến vậy !!"

"Ồ, nó đã đẩy tôi vào khá nhiều rắc rối. Hahaha"

Al trả lời chị ấy với khuôn mặt và giọng nói khác trước. Al thật kì lạ. Minh nghĩ Al đang nói dối. Nhưng mình không thể nhìn xuyên thấu những lời nói dối của Al.

"Vây, tôi xin phép. Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon !"

Minh vẫy tay tạm biệt chị ca sĩ, và chị vẫy tay lại.

Khi chị ấy vừa đi khuất tầm mắt, Al trở lại con người thật thường ngày.

"... Về phòng nào."

Anh kéo tay mình với vẻ mệt mỏi, nên tôi vội chạy theo, cẩn thận kéo té.

Về phòng, Al cởi áo khoác, và nhảy lên giường.

Minh rất thích nhảy lên giường, vì nệm rất êm và thoải mái. Minh rất vui khi thấy Al giống mình.

"À, tao quên đưa mày cái này. Chỉ có một cái vì tối giờ đi ngủ. Mày nên nghỉ ngơi một tí"

"Wow, cảm ơn anh nhiều !"

Al cho tôi cái kẹo tròn được gói trong cái túi nhỏ xinh xinh. Tôi mở ra và bỏ vào mồm.

Lăn viên kẹo trên lưỡi, mình cảm nhận được vị ngọt. Vị ngọt không làm mình no, nhưng nó khiến mình thực sự vui. Và khi mình vui, Al mỉm cười một cách hài lòng. Minh thích như vậy.

"... ừm, chúng ta nên tóm tắt lại ngày hôm nay"

"Vâng ạ"

Mỗi khi tụi mình đi tối thị trấn điều tra gì đó và hành động độc lập, chúng mình thường báo cáo cho nhau những gì xảy ra trước khi chúc ngủ ngon.

Minh đã nói chuyện với ai, thấy gì ... Anh bảo mình kể mọi thứ, nên mình đã đi quanh biệt thự như thế nào, và mình đã nói chuyện với nữ ca sĩ.

"Mày thấy gì đáng chú ý khi khám phá biệt thự, hay nói chuyện với nữ ca sĩ không ?"

"Để trả lời tốt, mình nhắm mắt, và cố nhớ"

Biệt thự này rất ... rộng ? Nó chẳng lạ gì. Và chẳng có cái tượng của ông già lập dị như thị trấn trước.

Khi mình nói chuyện với chị ấy, ... Chị nói chị thích thị trấn này. Cũng chẳng lạ nhỉ ?

"Ờ ...."

Nhưng mà, cái mà mình nghĩ là "lạ" khác với cái mà Al nghĩ, nên mình quyết định kể mọi thứ, như mọi lần.

Khi tôi kể xong, Al gật đầu vài lần "... Xem nào. Tao đoán là ta chẳng tìm được gì nhiều hôm nay"

Tại vì mình nói nhiều quá, mình ngáp một cái thật to. Mình thực sự mệt ...

"Rồi, mày ngủ đi. Mai gặp lại"...

Al xoa đầu mình và chui vào chăn.

"Chúc ngủ ngon, Al !"

"Chúc ngủ ngon."

Chúng tôi nói câu cuối cùng trong ngày. Anh ấy luôn nói một cách siêu vô cảm, nhưng nếu bạn nói "Chào buổi sáng", thì Al cũng "Chào buổi sáng" lại. Và nếu bạn nói "Chúc ngủ ngon", Al cũng sẽ nói "Chúc ngủ ngon".

Tôi đoán Al là người tốt. Tôi gật đầu, và chui vào chăn, nhắm mắt.

Mình hy vọng rằng ngày mai cũng sẽ thế này.

Ngày 3

Vẫn buồn ngủ ... Sáng rồi hả ? Mình mở mắt và thấy ánh sáng chói lòa.

Sáng rồi. Mình ngồi dậy. Al dậy chưa nhỉ ?

Mình nhìn qua giường của Al. Anh vẫn đang ngủ.

"Sáng rồi, sáng rồi !". Mình gọi thật to. Đôi khi, mình nhảy lên giường Al để gọi anh dậy, nhưng mà anh sẽ la mình, nên mình không làm vậy một thời gian.

Al nhìn mình và nói một cách đầu kho.

"... Máy giờ rồi ?"

Mấy giờ ... ? Anh muốn mình xem đồng hồ hả ? Anh đã từng dạy mình cách xem đồng hồ, nhưng nó rối quá, mình chẳng nhớ.

"Xin lỗi, em chưa biết xem đồng hồ ..."

Al ngồi dậy một cách chậm chạp, dụi mắt. Tóc anh rối bù.

Al thay quần áo một cách loạng choạng, và vò tóc. Tất nhiên, ít nhất mình cũng có thể tự thay đồ.

"...Cái nơ bị lệch kìa"

... Mình *gần như* có thể tự thay đồ. Mình được Al giúp một tẹo. Nên giờ mình đã sẵn sàng để đón ngày mới

Al lại bảo mình ở nhà, và ra khỏi phòng. Al chẳng cho mình theo hôm qua, và hôm trước cũng vậy. Nhất là khi mình rất muốn theo !

Mình phòng má và bĩu môi. Ở thị trấn nhỏ, Al dắt mình theo, nhưng khi ở thị trấn to như thế này, anh luôn bảo mình ở nhà.

Anh nói để mình khỏi lạc, nhưng mình chẳng bao giờ lạc ! ... Chắc vậy ...

Chỉ ngồi ở trong phòng một mình thì chán chết. Mình tự hỏi chị ca sĩ đây chưa ? Chắc mình đi tìm chị ấy nói chuyện.

Sau vài cú nhảy thì cửa phòng cũng mở ra. Cái nắm cửa khá là cao đối với mình ...

Mình đẩy cửa và ra hành lang. Hôm qua, mình bị lạc ở đây, và thế là một cuộc phiêu lưu bắt đầu. Biệt thự này to thật. Nhưng lần này, chắc mình sẽ ổn.

Khi chị ca sĩ thức dậy, chị sẽ xuống cái quảng trường rộng lớn tầng dưới. Hôm qua, ngài quản gia Phil bảo đó là cái "phòng tiệc "

Có một cái bàn tròn thật to với ghế xếp xung quanh, và chị ấy sẽ ngồi ở đó nói chuyện với cư dân, hoặc hát.

Chị ấy trông rất vui. Và mọi người cũng rất vui.

Mình xuống phòng tiệc tầng dưới, nhưng chị ấy chưa đến. ngài quản gia đã đến, và ngài đang lau dọn.

"À, chào buổi sáng Efi". Ngài quản gia chào mình với nụ cười.

"Chào buổi sáng", mình chào lại thật to. Mình không để thua đâu. Tiếng của mình vọng khắp biệt thự như được hét từ trên núi.

"Chị ca sĩ đâu rồi ?"

"À, anh tin rằng Mischa đang tắm. Hôm nay chị ấy trông rất vui."

Vậy là chị ca sĩ đang tắm. Tắm sáng giúp tâm trạng sáng khoái ? Mình chỉ tắm vào buổi tối thôi, mình không biết.

"Vậy chúng ta cùng nói chuyện nhé, anh Phil !" Nếu chị Mischa chưa tới, thì nói chuyện với ngài quản gia cũng được. Anh nhìn vào cây chổi vài giây, rồi thở dài.

"Cũng được, anh sắp xong rồi."

Tuyệt ! Đây là lần đầu tiên mình thực sự nói chuyện với ngài quản gia. Anh ấy thường xuyên đi đây đó trong biệt thự. Và mình sẽ biết nhiều thứ từ anh hơn chị ca sĩ.

"Chờ tí", anh bảo, nên mình ngồi vào ghế xung quanh cái bàn tròn và chờ. Một chốc sau, ngài quản gia quay lại với cái đĩa và cái tách.

"Ồ, đồ ngọt !"

Trong đĩa là loại đồ ngọt mình chưa từng thấy bao giờ. Nó nhiều màu, mập mập và còn rất dễ thương nữa.

Thấy mắt mình lấp lánh, anh nói. "Em chưa thấy món này bao giờ hả ? Đây gọi là *macarons*. Tiệm bánh kẹo gần đây bán đó. Ngon lắm !"

Anh bỏ một cục vào tay mình. "Nè"

Mình lăn nó. Cục macaron lăn tròn và nhảy nhót trong tay mình.

Rồi, mình cắn một miếng. Nó mềm mịn và ngọt lịm trong miệng mình. Ngon lắm !

"Em có vẻ thích. Thật tuyệt". Ngài quản gia nói, và đưa mình cái tách. Cái tách đầy trà. Mình biết, vì mình đã uống trà rồi.

"Em muốn bao nhiêu đường"

"Nhiều"

Câu trả lời của mình làm ngài quản gia ngạc nhiên, và mỉm cười một cách trẻ con. Anh bỏ hai viên đường vào tách trà và quậy lên bằng cái muỗng nhỏ.

Và anh ngồi vào ghế kế bên mình.

"Này anh quản gia, có phải anh và chị ca sĩ là bạn thân lâu năm ?". Minh hỏi, đột nhiên, mình thấy lo. Anh nói anh là quản gia của chị ca sĩ, nhưng mình thấy họ khá thân nhau.

"Đúng vậy. Anh và chị ấy là bạn đã khá lâu trong thị trấn này." Anh trả lời và rót trà.

"Hồi trước chị ấy có thích hát không ?"

"Có. Chị ấy hát thường xuyên. Anh rất thích nghe giọng hát đó."

Anh nở nụ cười ấm áp, và mặt anh rạng rỡ ánh bình minh. Minh thấy anh quản gia rất thích chị ca sĩ này.

Mình còn chắc rằng anh không nói dối, và mình thấy ấm trong lòng.

Khi người ta nói sự thật, nhất là nói về thứ họ thích, mình sẽ thấy vui. Minh thích cảm giác này.

Mặc dù, nếu chẳng ai nói dối, mình sẽ chết đói mất.

"Em nghe Al nói là khi ta quen ai đó lâu, thỉnh thoảng ta sẽ có xích mích. Anh đã bao giờ cãi nhau với chị ca sĩ chưa ?"

"Ờ ..."

Ngài quản gia cầm cái tách lên định uống, thì bỗng đặt cái tách xuống khi nghe mình hỏi.

"Nghĩ lại thì bọn anh ... chưa cãi nhau lần nào. Nói lí lẽ thì, trường hợp này cũng có thể xảy ra."

Có lí hả ? Anh ấy có ý gì ? Minh thắc mắc cách mà ngài quản gia trả lời.

Mình không cảm thấy anh nói dối. Mình không chắc nữa. Không có Al ở đây thì mình không thể chắc chắn.

"Chào buổi sáng"

Khi mình dăm chiêu suy nghĩ thì chị ca sĩ bước xuống với làn sương mờ ảo xung quanh.

"Chào chị"

Chị chớp mắt và nhìn mình.

"Chào buổi sáng, ... ờ, Efi". Mất một hồi để chị kêu tên của mình rồi mỉm cười.

Chỉ là ngập ngừng một tẹo. Nhưng mình thấy cái ngập ngừng này có gì đó không ổn.

*****

Tiếp hôm qua, tôi đã đi quanh thị trấn này vài giờ, và chẳng tìm được tin gì có ích.

"Chim lam có tồn tại không nhỉ ?"

Tôi cũng bắt đầu nghi ngờ. Mấy người dân tôi hỏi đều trả lời như nhau.

"Nhờ chim lam, chúng tôi hạnh phúc". Dù cách diễn đạt có khác nhau, họ đều trả lời thế, với vẻ mặt vui vẻ.

Chắc chắn, chim lam là truyền thuyết phổ biến trong thị trấn này. Nhưng có gì đó không ổn ?

Chắc chim lam là thể loại thần tượng gì đó. Tôi không hiểu nổi có kiểu tôn giáo từ thứ này. Người ta đổ thừa điều tồi tệ đến với họ là do trời, hoặc đáng tội cao nào đó. Và ngược lại thì cũng chẳng lạ gì.

"... Dù sao thì, mình cũng mất phương hướng rồi."

Còn một lựa chọn khác. Hôm qua, tôi nghe lời ông già có râu, và né...

Những cư dân bất hạnh ...

Từ hôm qua tới giờ, tôi toàn chọn trò chuyện với cư dân hạnh phúc. Bởi vì, cái câu "họ là yêu quái, hãy coi chừng" làm tôi chùng bước. Tôi luôn muốn tránh rắc rối.

Nhưng giờ thì tôi bí rồi. Và tôi cảm giác là nếu tôi cứ tránh họ như vậy thì chuyện đi tới thị trấn này chỉ tổ tốn thời gian.

Vậy không còn cách nào khác. Tất nhiên, ít ra thì tôi đủ mạnh để tự vệ.

Tôi kiểm tra ám khí cái túi áo khoác và túi quần. Tôi đi vào con hẻm chật hẹp để tìm những cư dân bị áp bức.

Thở dài...

Tôi ngồi dưới bóng cây đại thụ.

Tôi đã đi vòng vòng thị trấn khá nhiều. Đã lùng sục mọi ngõ ngách, từ hẻm nhỏ đến đường lớn. Và mấy cư dân buồn bã tôi đã từng thấy giờ chẳng thấy đâu, một người cũng không.

Chắc họ cũng né tôi luôn. Tôi ráng nhớ lại mạnh mối. Có mấy mục già buồn đưa lê trong ngày đầu tiên.

"Cho chúng ở trong biệt thự ấy có ổn không?" - Tôi chắc mấy mục nói vậy.

Người sống trong biệt thự, Mischa và Phil... Tôi chưa thấy có gì lạ với hai người đó. Và những người đến và đi từ căn biệt thự... dù họ tỏ vẻ tôn sùng giọng hát của Mischa, họ đều vô tư, vui vẻ, không gì đáng ngờ.

... "Tất cả bọn người vui vẻ" làm tôi lo. Có thể, những người buồn bã chưa vào giờ nghỉ về việc thăm nhà ai đó.

Khi tôi đang suy nghĩ, một người đi ngang. Tôi nấp sau cây và quan sát. Một chàng trai trẻ với cái mặt buồn như chó cắn.

"... Cho tôi xin một phút."

Tôi nhanh chân chặn đường cậu ta và mỉm cười. Cậu ta ngạc nhiên, và khẽ hét lên

"uhhh"

"Tôi đang đi du lịch. Tôi chỉ muốn hỏi vài điều. Tôi sẽ hậu tạ.". Tôi nói một cách yếu đuối. Tôi cố diễn mình là một tên yếu đuối. Việc này khiến người ta tin bạn, miễn là họ đừng thấy mình có âm mưu gì hết.

"Không... tôi không cần hậu tạ gì cả. Nếu chỉ vài giây, thì được". Chàng trai trẻ trả lời.

Cậu ta không muốn nói chuyện ở đây, nên dắt tôi tới cái ghế dài gần đó. Tôi đi theo mà chẳng nói năng gì.

Khi chúng tôi yên vị, chàng trai trẻ bắt đầu nói trước khi tôi kịp mở miệng.

"Ừm, anh là khách du lịch đến đây từ 2 hôm trước hả, đúng không ? Anh trông như họ nói. Có thật là chúng để anh ở lại căn biệt thự ?"

Tôi như muốn ới. Tôi không ngờ cậu ta bắt đầu nói, và nói về cái đó.

"Ồ, đúng vậy ... có gì đó với căn biệt thự à ?"

"Vâng, đúng là căn biệt thự đó, nhưng gần như có gì đó không ổn với cả thị trấn ...". Cậu ta cuối đầu với vẻ mặt âm u.

"Có gì không ổn ?"

Tôi để ý ngay, nhưng hỏi trực tiếp đôi khi phản tác dụng. Nên tôi chỉ lặp lại và đợi nghe thêm từ miệng cậu ta.

"... Có những cư dân hạnh phúc, anh biết đấy. Họ vô tư một cách đáng sợ. Có tin đồn giữa bọn tôi rằng, họ có thể là yêu quái."

Tôi choáng váng. Vậy là bọn người buồn bã nói cùng một thứ về bọn người vui vẻ. Mỗi bên đều nghi ngờ bên kia là yêu quái, hay quái vật các kiểu.

"Gần đây, chúng tôi nghe rất nhiều chuyện là. Ông nội của ai đó đã chết đi ngang như không có gì, một bạn gái đã chuyển đi xa đột nhiên xuất hiện trên ghế và cười... Nên mọi người mệt mỏi. Có cả tin đồn nữ ca sĩ trong căn biệt thự đang gọi hồn với giọng hát của cô ta."

"Ai đó chuyển đi chưa hẳn đã chết. Nó chẳng lạ gì nếu người ta quay lại vì công việc, phải không ?"

"Ờ ... Thực ra, đó là bồ cũ của tôi. Chúng tôi chia tay và cô ấy chuyển đi thật xa, nên tôi không biết cô ấy còn sống hay chết. Nhưng tôi chắc rằng cô ta chẳng có việc gì ở đây."

Mặc dù vậy, tôi chẳng có lý do nào để tin chuyện ma quỷ gì ở đây. Suy cho cùng thì theo quan điểm của những người buồn bã, chẳng ngạc nhiên khi họ tin vậy.

Những thứ đáng ngờ đang diễn ra quanh đây. Vậy nên tôi đi tìm lời giải với ít nhất thì cũng ăn khớp với nhau, tôi muốn chứng minh rằng, mọi người chưa đánh mất chính mình.

"Vậy nên không một ai đến gần biệt thự đó, hoặc những người vui vẻ. Chúng tôi nghe nói họ để anh ở lại biệt thự, và ... ừm, hơi khó hỏi trực tiếp, nhưng ... Tôi tự hỏi anh là ma hay là ..."

À ha, đó là lý do tại sao những người buồn bã không dám đến gần tôi, và tôi chẳng tìm ra ai cả khi đi khắp nơi. Chắc chắn, đây là thị trấn lớn. Nhưng hai ngày cũng đủ để tin đồn lan truyền đến hầu hết mọi người. Và khi họ càng muốn tránh xa tôi thì những người chưa quen với thị trấn như tôi càng khó tìm ra họ.

"Ra là thế ... Nhưng không, tôi không phải ma. Muốn tự thử không ?"

"Ồ, tôi nhận ra khi nói chuyện với anh. Mặc dù, lúc đầu tôi hoảng sợ khi anh bắt chuyện tôi, lo rằng anh sẽ đem tôi qua thế giới bên kia..."

Chàng trai trẻ cười nhăn nhó. Tôi cũng vậy, tôi ngộ ra rằng cậu ta chắc hẳn sẽ tin bất kì điều gì một cách nhanh chóng. Nhưng tôi không thể trách cậu ta gặp khó khăn khi ra quyết định một cách điềm tĩnh vì cậu ta xanh xao quá.

"Tôi còn muốn hỏi thêm một thứ. Anh có biết gì về chim lam ?"

"Chim lam ... ờ, có. Có một truyền thuyết về nó trong thị trấn này từ lâu rồi. Nhưng chỉ là truyền thuyết. Ngay cả khi có tin đồn lan truyền rộng rãi rằng chim lam tồn tại thực sự ... Tin đồn đó bắt đầu khi tôi nghe tin đồn về

mấy thứ kì lạ khác. Ngay cả khi chim lam có thật, nó chẳng mang lại hạnh phúc gì."

Mặt chàng trai trẻ ấy càng nói càng u sầu. Tôi không nghĩ cậu ta nói xạo. Nên, những gì cậu ta nói rất đáng tin.

Và tin đồn về chim lam bắt đầu cùng thời điểm, cũng đáng tin luôn.

"Xin cảm ơn rất nhiều vì đã kể cho tôi"

"Không thành vấn đề... Nhưng hãy bảo trọng, hỏi người lũ hành. Bởi vì anh có thể bị kéo sang thế giới bên kia lúc nào không hay đấy, không đùa đâu."

Rồi cậu ta đứng dậy, cuối chào vài cái, và bỏ đi thật nhanh.

Rồi, tôi đã nói chuyện với những người buồn bã luôn. Và có vẻ như cư dân thị trấn này nghi ngờ lẫn nhau là ma quỷ, yêu quái, quái vật các kiểu.

Tôi không ngờ sự việc lại thế này, nhưng tôi trở nên bị thuyết phục rằng chim lam có dính líu tới vụ này một cách nào đó.

"Có vẻ như thứ đang mang lại hạnh phúc không dễ thương tí nào, chắc luôn"

Tôi nhúng vai và dựa lên ghế dài. Tôi quan sát xung quanh, lấy ra cái hộp và cái bật lửa từ trong túi, và kiểm tra cái hộp. Còn vài điều thuốc.

Tôi lấy một điều ra và châm lửa. Tôi từng hút thuốc liên tục, nhưng bắt đầu cắt giảm khi Efi xuất hiện. Kể buồn tin đầy lông vũ bảo tôi khói thuốc không tốt cho rỗng.

Tôi tự hỏi khả năng khè lửa của Efi có thể hữu dụng trong tình huống thế này, và tôi sẽ nhờ nó châm thuốc.

Nói cho đủ thì, nhiều hơn chỉ một điều thuốc bị cháy.

Nghĩ đi nghĩ lại, chẳng hiểu sao tôi lại nghĩ ra thí nghiệm ngu ngốc này. Chỉ vì tò mò ... Thứ này dạy tôi rằng tò mò nguy hiểm như thế nào.

"... Không ngon lắm"

Nhìn làn khói trắng lượn lờ, tôi lơ đãng ngẫm nghĩ.

Có thể tại nhãn hiệu khác, hoặc tôi mua nhầm loại, nhưng tôi chẳng thấy tốt hơn tí nào vì tôi bỏ lâu rồi. Tôi quyết định không phí thời gian nữa.

Tôi thở dài, và dụi điều thuốc đang hút dở vào khay đựng tàn thuốc bên ghế dài, và nhét gói thuốc vào túi. Mặt trời đã khá thấp.

Hôm nay thế là đủ. Cảm giác vẫn còn nhiều việc để làm. Nhưng tôi không muốn về tay không khi đã đi được đến nước này.

"Tao sẽ tìm ra mày, tao thề đó..."

Chỉ cần tôi thấy không nguy hiểm tới cái mạng này thì tôi sẽ theo đến cùng. Tôi sẵn sàng đặt cược mọi thứ, ngoại trừ cái mạng của mình. Tôi sẽ tìm mọi thông tin chi tiết về thứ này, và kiếm bọn tiền từ kẻ buôn tin đội mũ. Không có lí nào tôi đến đây và chẳng có gì để khoe.

Ý nghĩ đó xoa dịu trí óc tôi tốt hơn bất kì điều thuốc nào

*****

"Ồ, chào mừng trở về. Anh về khá muộn ..."

Khi tôi về tới căn biệt thự, Mischa, ngồi trên ghế, quay lại và chào đón tôi một cách ấm áp. Tôi chắc chắn Efi sẽ nhảy vồ vào tôi như hôm qua, nên tôi cũng khá ngao ngán.

"À, chào ... ủa ? Efi đâu rồi ?"

Tôi nhìn quanh sảnh và chẳng thấy dấu hiệu gì của nó ? Nó lạc rồi sao ?

"Ồ, không việc gì phải lo". Mischa nói từ phía bên kia của bàn tròn, ngoài tầm mắt tôi.

Tôi nhìn qua và thấy Efi đang ngủ trên đùi của Mischa.

"... Xin lỗi, có vẻ như chúng tôi làm phiền các bạn..."

"Ồ không, con bé chỉ mệt khi nói chuyện với tôi. Đó là lỗi của tôi."

Cô ấy cười khúc khích trả lời, nhưng nó chẳng có gì đáng cười với tôi ... Tôi nhìn nó đang ngủ ngon lành.

Trước khi tôi quyết định đánh thức Efi, Mischa hỏi một câu.

"Hôm nay hình như anh đi bộ khá nhiều. Anh đang tìm gì à ?"

"Vâng, đúng thế. Trong tôi mệt mỏi lắm à ... ?"

"Tại sao, đúng là vậy. Tôi thấy anh trông khá mệt so với chỉ đơn thuần là đi ngắm cảnh."

Tôi cố nở nụ cười, nhưng một ít mệt mỏi của tôi cũng hiện lên luôn. Không hẳn là tôi lớn lên trong tình cảnh này, nhưng tôi cảm giác là những ngày qua, tôi thực sự mệt mỏi.

"Tôi làm cô tò mò đến thế à ?", tôi hỏi và cố mỉm cười, và cô ấy gật đầu.

"Hahaha, xin lỗi. Cô đang có thời gian thư giãn thoải mái thì tôi xuất hiện như thế này"

"Ồ, đừng bận tâm."

Mischa cười, nhưng tôi cảm thấy có gì đó về cô ta.

"Vâng, tôi sẽ đi ngủ sớm...cùng Efi."

Tôi lay nó dậy, và lắc luôn cả Mischa, vậy nên tôi nhẹ nhàng bồng Efi lên. Rồi tôi vác nó lên vai, nó vẫn chưa dậy. Nó hoàn toàn bất tỉnh.

"Sao anh vác em ấy kì vậy ?", Mischa hỏi khi thấy tôi vác Efi.

"Đừng lo, chuyện thường ngày."

Tôi cuối chào và leo lên cầu thang.

"... Mà còn thức không ?"

"Tỉnh như sáo luôn", Efi đáp một cách ồn ào hơn mọi lần.

Efi tỉnh ngay lập tức khi tôi về đến phòng, nên tôi để nó xuống giường. Hồi nãy nó còn ngủ như chết, chuyện này ...

"Vâng, ta tóm tắt lại ngày hôm nay nhé"

"Vâng ..."

Lơ đi cách trả lời đầy biểu cảm của nó, tôi bắt đầu kể lại tin mà tôi đã thu thập.

"Cư dân ở đây chia ra hai nhóm, nhóm vui vẻ và nhóm buồn bã. Và mỗi nhóm đều tin rằng nhóm còn lại không phải người. Mà thấy sao ?"

"Hừm, em thấy chỉ có những người hạnh phúc đến thăm chị ca sĩ. Và em chưa nghe hay thấy, ờ, những người buồn bã bao giờ."

Vậy là chẳng ai nói chuyện này cho Efi. Tất nhiên, chẳng có lí do gì họ tự đến gặp bạn và nói với bạn thứ ấy nếu bạn không muốn tìm.

"Tiếp theo, ta sẽ nói những thứ mà ta nghĩ là nó lạ. Như mọi lần, mà thấy gì lạ thì cứ nói."

Efi gật đầu. Đợi đã, nó ngủ gục lần nữa à ? Tôi nhéo cằm nó, nó giật mình ngẩn đầu.

"Đầu tiên, Mischa hỏi tao thế này "Có vẻ như hôm nay anh đi bộ khá nhiều. Anh đang kiếm gì à ?""

"Cái đó có gì lạ ?", Efi bối rối.

"Tao đi hôm qua, và cả hôm kia nữa. Nhưng hôm nay bà mới hỏi. Tất nhiên, nó chẳng có nghĩa lý gì. Mà có thể nghĩ rằng tự nhiên bà tò mò."

Tôi nghĩ là tôi đã giải thích rõ như ban ngày, nhưng Efi cứ lắc đầu qua trái, rồi lại qua phải, cứ như con búp bê lắc đầu.

"Cái từ "hôm nay" có vẻ không hợp lí. Như tao nói, hôm nay không phải lần đầu tao ra ngoài. Vậy có lí do gì để thêm từ đó ?"

"Hừm ... Chắc ...không ..."

Vâng, nó chưa hiểu. Rõ ràng, cách nó nói "...không"

Tất nhiên, nói chuyện với Efi như là tự tóm tắt thông tin cho mình, nên tôi thấy chẳng có vấn đề gì.

"Em thấy có chuyện giống vậy !"

Tôi giật mình. Nó thường chỉ trả lời những gì tôi hỏi. Nó chưa bao giờ mang đến cho tôi tin gì. Nhưng mà ... tôi cũng chưa biết nó định nói gì nữa.

"Sáng nay, ngài quản gia cho em ăn đồ ngọt. Món đó là ... ừm ... macarons? Em ăn nó. Nó mềm và ngọt..."

"Thông tin về macarons ... đâu phải thứ chúng ta đang tìm"

Nó bắt đầu huyền thuyên về macarons, nên tôi cắt ngang.

"Ờ, phải ! Chị ca sĩ tắm xong, rồi nói chuyện với em khi em đang ăn. Rồi chị nói "Em thích đồ ngọt lắm hả, Efi ?""

"À, hiểu rồi..."

Lạ thật, đúng là lạ. Đáng lẽ bà biết Efi thích đồ ngọt từ ngày đầu mới phải. Ý tôi là, chúng tôi đã giành giật nhau hộp bánh trước mặt bà mà.

Rồi sau đó, khi Efi nói muốn ăn bánh, Mischa bảo: "Hãy về phòng mà ăn bánh, Efi mê đồ ngọt nè !!!". Chính xác, bà từng nói vậy.

Nhưng trường hợp này, có gì không hợp lý. Sự thật là, nếu đó là lời nói dối thì..., nhưng mà chẳng có gì xảy ra khi Efi ở đó.

Efi có khả năng phát hiện nói dối. Cái năng lực phát hiện nói dối thế nào vẫn còn là bí ẩn, nhưng mà cái khả năng ăn nói dối của nó kích hoạt khi có ai đó nói dối.

Nói dối, ngay cả khi bạn chỉ nghĩ về nó, là cái gì đó dính vào bạn. Lời dối trá đầy cảm giác tội lỗi, hối hận sẽ tích tụ và biến thành cái gì đó to lớn. Và đó là cách người ta bị kiểm soát hoàn toàn bởi sự dối trá của chính họ. Khi điều đấy xảy ra, thời kì đen tối sẽ đến. Nhưng Efi có thể phát hiện những dối trá đang ám ảnh ai đó, và hiện thực hóa chúng, rồi ăn.

Có những lời nói dối mà khả năng này không thể phát hiện. Khi kẻ nói dối không hề ăn năn gì cả.

Những kẻ mà nói dối trước mặt Efi không bị phát hiện thật là cao tay. Tút lại, là một gã như tôi đây.

Tôi chẳng hình dung Mischa cùng đẳng cấp với mình. Nên giả thuyết khác tôi nghĩ ra là ...

"Đoán là mai tao phải nói chuyện với Mischa"

Tôi chẳng kết luận được gì khi chưa được Mischa xác nhận. Nên mai tôi sẽ đi gặp Mischa trước khi tôi ra ngoài.

... Nghĩ lại thì, không phải Efi không trả lời. Nó thường kêu "ừm..." hay gì đó khi tôi nói. Tôi nhìn lại thì thấy nó đang ngủ thẳng cẳng.

Họ nói nhiều đến thế à ... ? Mischa chắc chắn không hề mệt. Để có thể giữ cao giọng khi hát, thì chắc chắn thể lực cô ca sĩ ấy khá vượt trội so với tầm vóc của ả.

Khi tôi nghĩ vẫn vợ, tôi bế Efi qua cái giường kế bên, và đắp mền cho nó. Nó đá tung cái mền ra...

Tôi đắp mền cho nó thêm lần nữa rồi quay về giường của mình. Với chút may mắn, ngày mai sẽ bội thu đây. Tôi suy nghĩ và ngủ thiếp đi.

???

"Mischa, cậu có thích hát không ?"

"Có chứ", cậu ta gật đầu. "Tớ nhớ rất rõ. Tên tớ, và tớ thích hát. Gia đình thân thương của tớ. Tớ nhớ rất rõ"

Cậu ta cười thoáng qua một nét cô đơn. Tôi không muốn thấy cậu ta buồn.

"Tớ thích giọng hát của cậu, Mischa"

"Hehe, tớ rất vui."

Tôi nhắc người lên và nhích lại ngồi gần Mischa.

"Cậu còn nhớ tớ thích giọng hát của cậu như thế nào không ?"

"Vâng, tớ nhớ. Tớ thích cậu khen tớ. Nên đương nhiên là tớ sẽ nhớ"

Tôi cảm thấy cái cảm giác vừa vui vừa buồn. Tôi biết nó sẽ xảy ra, Mischa sẽ nhớ hoặc là không.

"Vâng, tớ nhớ"

Mischa nhìn tôi một lúc rồi quay lưng.

"Tớ sẽ nhớ", tôi lẩm bẩm, lần này, để tự nói với chính mình. Mischa bảo "Đương nhiên rồi", và mỉm cười.

Mischa không thể tự bảo vệ bản thân mình. Cậu ta không thể chống lại con quái vật đang bào mòn bản thân cậu ấy.

Tôi muốn bảo vệ Mischa. Việc này chẳng có lý do gì. Chỉ là, tôi muốn bảo vệ Mischa.

"Phil, cậu là người tử tế."

Tôi không thể quên khuôn mặt Mischa lúc ấy.

Day Four

Day Five

Day Six

Day Seven

IV Efina's Investigation

V Certain Dragons' Memorandums